

Rozmluvy o životě 3

Michail Veličko

kandidát ekonomických věd.

Video s českými titulky: [ZDE](#)

OBSAH: Normalita osobnosti | Turingův test | Psychotypy | Vývoj lidského | Etapy rozvoje osobnosti - vrstvy obyvatelstva | Vůle | Rodina | Kouření a alkohol | Intuice | Objevování neznámého | Naše civilizace | Vliv měst na společnost | IQ dříve a nyní | Narkotika, alkoholismus | Legalizace drog | Vliv půstu, či určité diety | **Otázky a Odpovědi**

M.V.: Minule jsme mluvili o dvouúrovňovém modelu psychiky a odůvodnili, proč budeme při posuzování všech problémů osobnostního rozvoje a odhalování různých chybových stavů psychiky vycházet právě z takového modelu. Dále z rozhovoru vyplynula otázka typologie, kterou nabízí klasická psychologie: cholerici, sangvinici, flegmatici apod. Jak moc je aktuální a hlavně užitečná? Reálně to vypadá tak, že ta typologie je samozřejmě částečně vypovídající, ale stěží se dá považovat za absolutní, už jen z toho jednoho jednoduchého důvodu, že existují lidé, kteří se v závislosti na okolnostech mohou chovat jako cholerici i sangvinici či flegmatici. Takové chování je pro ně přirozené, protože sama situace diktuje typ, jehož jednání bude pro daný případ nejefektivnější. Existují i lidé, kteří od jednoho typu ke druhému přecházejí nedokážou a ti potom tvoří tu základnu, na bázi které psychologové budují tuto svoji typologii, i když reálně se jedná o frekvenční rozsah, o rozsah operační rychlosti, ve kterém by měla psychika pracovat. Vypadá to, že při přechodu od jednoho typu ke druhému, určitým způsobem dochází ke změně vnitřní organizace psychiky.

Je zajímavé, že psychologové fakticky již po dobu několika století ignorují další věci, které — zdálo by se — jsou očividné, přičemž pochopení jejich vzájemné propojenosti by nemělo vyžadovat žádný nadměrný intelektuální výkon. Nicméně klasická psychologie je ignoruje. Oč se jedná?

[Normalita osobnosti](#)

1. Pojděte se podívat na psychiku každého z nás. Všichni patříme k biologickému druhu Homo sapiens. Příslušnost k biologickému druhu znamená, že pro každého z nás jsou příznačné nějaké **VROZENÉ instinktivní a bezesporu reflexní programy chování**, jak na úrovni organismu, tak i řekněme, že ne na nižších, ale vestavěných úrovních, a to až do úrovně organel v buňkách. Toto vše funguje a vyžaduje informačně-algoritmické zajištění. Musí tedy existovat i nějaké programy, které zajišťují fungování tohoto všeho jak v jednotlivosti, tak i ve vzájemných vztazích normálních pro organismus. Zde se opět můžeme ptát: „*A co to znamená normální?*“

2. Kromě programů chování, které jsou čistě vrozené, má člověk jako jeden z nejvíce vyvinutých biologických druhů také složku informačně-algoritmického vybavení svého chování, která **VROZENÁ NENÍ**. Co zahrnuje? Zprv přicházíme do světa, ve kterém již určitým způsobem došlo k vytvoření nějaké historické kultury. **Kultura** toho či onoho národa, té či oné sociální skupiny, se vždy vyznačuje určitou osobitostí, a jak rosteme, tak z této kultury čerpáme určité způsoby svého chování, a to ve věku, kdy naše osobnost ještě není zformována, kdy náš intelektuální výkon ani naše povědomost o životě nejsou právě optimální. Všechno vnímáme bez jakéhokoliv přehodnocení, a proto je možno říci, že kultura z nás v určitém stupni a do určité míry vytváří zombie. V průběhu života si vypracováváme **automatizmy** svého chování v situacích, které jsou fakticky vnějším vlivovým faktorem,

keré organizmus nějakým způsobem identifikuje a následně spouští určité programy chování existující v kultuře.

3. Kromě toho mají lidé i svůj **tvůrčí potenciál**. V těch situacích, kdy člověk nezná recepty vyskytující se v dané kultuře pro řešení daných problémů, nebo pokud takové recepty z nějakých důvodů vůbec neexistují, může realizovat svůj tvůrčí potenciál, v důsledku čehož se objeví nějaký nový pohled na určitý problém a objeví se i recept pro řešení daného problému, který je buď nový, nebo byl předtím řešen podle jiného receptu.

Jak se může realizovat tvůrčí potenciál?

V podstatě to může vypadat tak, že tvůrčí potenciál se realizuje podle principu: „*Dělám si, co chci*“, to znamená **bez jakýchkoliv mravně-etických hranic**,

4. nebo se **tvůrčí potenciál** může realizovat v **mezích těch či oněch mravně-etických hranic**. Pokud se tedy realizuje v mezích nějakých mravně-etických hranic, tak si musíme nevyhnutelně položit otázku

— o objektivitě dobra a zla,

— o objektivitě rozlišení dobra a zla,

— o zdroji, ze kterého pramení dobro a o zdroji, ze kterého pramení zlo,

— o vymezení dobra a zla v našem životě.

To znamená, že vznikají otázky svou podstatou náboženského charakteru, na které si člověk tak či onak musí odpovědět sám.

Pojďte si tedy představit, že člověk vyrostl, stal se dospělým, již není dítětem a v určitém stupni se u něho všechny tyto **čtyři komponenty** vyvinuly. A jak to v životě bývá? V životě dochází nevyhnutelně k situacím, kdy se normy chování vyplývající ze čtyř uvedených zdrojů v podstatě vzájemně vylučují. Pokud se vzájemně vylučují a v životě i chování se může bezkonfliktně realizovat pouze jeden program chování, tak vzniká problém: *Co upřednostnit?*

Pokud se v určité situaci upřednostňuje jedno a u druhé jiné řešení, tak vzniká statistika preferencí. Je možné hovořit o dominanci, tedy o tom, který ze zdrojů převažuje v určitém časovém úseku. V takovém případě se ukazuje, že to dělení na choleriky, sangviniky a ostatní není až tak zajímavé, protože pokud budou ve většině případů preferovány instinkty, tak všechno ostatní se jeví pouze jako jakási nadstavba, pokračování instinktivních programů chování a jejich kulturního obalu. To potom vzniká otázka: Čím se dospělé individuum liší od mluvící opice s ohledem na skutečnost, že její chování je také podřízeno instinktům?

A dále. Jak to bude vypadat, pokud budou preferovány kulturní normy v té podobě, v jaké historicky vznikaly? Nebude se tedy už jednat přímo o opičí chování, ale musíme se ptát. Vzhledem k tomu, že kultura má své hranice, tak pokud ji budeme posuzovat jako informačně algoritmický systém, bude v životě docházet k situacím, kde bude kultura nefunkční a bude nutné pro ně vypracovat nové programy chování, nové recepty pro interakci s okolním prostředím, pro řešení problémů a všeho ostatního.

A jak to dopadne, pokud tvůrčí potenciál nebude aktivizován, nebo bude z nějakých důvodů zablokován? Uplyne ještě deset, patnáct, dvacet, třicet let a hi-tec nám vyrobí antropoidního robota, který, pokud bude naprogramovaný kulturou, se ve většině případů bude chovat tak, že ho nedokážeme odlišit od člověka.

[Turingův test](#)

Není to tak dávno, kdy jeden z počítačových programů úspěšně absolvoval Turingův test. To znamená, že jej minimálně třetina odborníků, která s tím programem besedovala na různá

témata, považovala za opravdového oděského výrostka. Takže co tu chybí? Pouze vzhled, tedy fyzický nosič, který by měl antropoidní črty. To je vše. Potom budete moci takového robota poslat pracovat do obchodu jako poradce pro nakupující a ve většině případů si se svými povinnostmi dokáže poradit. Vypadá to tedy tak, že takzvaný „**kulturní člověk**“ vlastně vůbec není člověkem, neboť se od robota ničím neliší.

Pokud se tvůrčí potenciál realizuje, bude se jednat o člověka nebo ne? Tradice různých národů vypovídají o tom, že to také nebude člověk, protože existují přísloví jako: „*Ten, kdo nemá stud ani svědomí, se nemůže zvat člověkem.*“ Pokud se tedy tvůrčí potenciál realizuje bez nějakých mravně etických omezení, získáme psychotyp, který je možno nazvat démonickým a je založený na principu: „*Dělám si co chci, a pokud se to někomu nelíbí, tak ať mi dokáže, že má na víc.*“

Pokud člověk při realizaci svého tvůrčího potenciálu narazí na skutečnost, že jeho znalosti, jeho možnosti jsou omezené, což v určitých situacích způsobí, že jeho jednání je doprovázeno nepředvídatelnými vedlejšími efekty, které vyhodnotí jako negativní, které mohou být nebezpečné, ba i smrtelné, tak si takový člověk musí položit otázku, jak by měl svou omezenost přivést k bezkonfliktní harmonii a — rusky řečeno — do souladu s nekonečností života.

Pokud si člověk pokládá takové otázky, tak v podstatě naráží na:

- a) problém formulace svého osobního náboženství, na
- b) vypracování svého vlastního systému vzájemnosti s Bohem, a na
- c) přizpůsobení svého chování božímu záměru, aby bylo bezpečné jak vůči jeho vlastní osobě, tak i
- d) vůči okolnímu světu.

Takže jsme se dostali ke čtyřem zdrojům programů chování. Skutečnost, že existují, by měla být psychologům známa po dobu minimálně posledních dvou století. Není těžké si domyslet, že pokud v chování bude převládat jeden ze zdrojů, tak to povede k určitému způsobu chování, a pokud bude převládat ten druhý, tak zase k jinému. Vzniká zde tedy ani ne tak představa jako spíše **vize** toho, že se společnost skládá z různých psychotypů, které jsou charakterizovány právě prioritou každého z těchto zdrojů.

Psychotypy

Západní filozofie a psychologie, která s ní souvisí, jsou stejně — jako v dobách Platóna — založeny na tom, že člověk je dvounohý tvor bez peří a se širokými nehty. A tak jako na tom trvaly tenkrát, tak z této pozice nikam neuhnuly ani dnes. V jiných kulturách ale znalost o těchto zdrojích přece jenom existovala, i když nebyla vyjádřeně vědecky. Například **Idris Shah** v jedné ze svých knih uvádí súfijský aforismus a dokonce ani ne tak aforismus, jako spíše takové konstatování: „Směsice prasete, psa, ďábla a svatého, je špatným základem pro rozum, který chce poznat život.“ Není to stroze vědecké, ale co tím vlastně mají na mysli? Je to o tom samém, protože když se podíváme na chování, tak:

— **Prase** je zvíře, které žije na základě instinktů, a jehož chování se dá těžko ovlivnit výcvikem, tedy naprogramovat, pokud budeme hovořit současným jazykem.

— **Pes** je také zvíře, které má instinkty, nicméně se dá vycvičit (prase ve skutečnosti ještě lépe než pes), a to znamená naprogramovat. Bude plnit ty příkazy, kterým ho naučíte, nebo bude v automatickém režimu plnit úkoly, kterým jste ho naučili, jako je třeba ochrana území.

— **Ďábel** je v hierarchii démonů tím nejvyšším.

— No a **svatý** je v pojetí tradic současné epochy individuem, které nepodléhá moci vášní, instinktů a žádným kulturně podmíněným ambicím. Nejedná se o démona, takže svatost může být brána jako norma pro člověka.

Jak se to všechno odráželo v ruské kultuře? Všichni znají námět Vasněcovova obrazu „Bohatýr na rozcestí“. Pokud naše současníky požádáte, aby vám vyprávěli, co se stalo potom, tak to bohužel například mezi studenty v učebně vyvolá rozpaky a v lepším případě z nich vypadne, že pokud pojede jednou z těch cest, tak zemře. Rozcestí se větví čtyřmi směry, a každý z nich je svým způsobem zkouškou nezávislosti chování bohatýra ve vztahu k různým okolnostem.

Podíváme se tedy na tu první: „*Dáš-li se touto cestou, zemřeš.*“ Jaká je to zkouška? Nepodřízení se instinktu sebezáchovy, protože pokud vám slibují, že zemřete, tak instinkt sebezáchovy napovídá: „Proč bys tam měl jezdit?“ On tam však musí jet a vyčistit území od zla. Abyste to území očistili od zla, musíte vládnout určitými dovednostmi a mimo to nebýt podřízeni instinktu sebezáchovy.

Další možnost: „*Dáš-li se touto cestou, oženíš se.*“ Kdo si pamatuje, co bylo dál?

Auditorium: Přijdeš o koně.

M.V.: Ne, to že přijde o koně, je jiná cesta. Co znamená, oženíš se?

Auditorium: Podřízenost.

M.V.: Ano, v podstatě jde samozřejmě o **podřízenost pohlavním pudům**. Děj probíhá následujícím způsobem. Jede v uvedeném směru a přijede k věži, ze které vyjdou překrásné děvy, které mu odeberou zbraně a zavedou ho dovnitř, kde je velká hostina, a když si jde odpočinout, tak přijde do ložnice, kde si lehne na postel, která se propadne a on se ocitne ve sklepe, ze kterého pak vede přímá cesta na trh otroků, nebo na hřbitov.

Tuto cestu bohatýr úspěšně absolvuje, pokud má dobře vyvinutou intuici a dokáže včas prohlédnout lest, takže když se objeví ty krasavice, tak si jejich vlasy omotá okolo ruky a odvede je na tu inkriminovanou postel, kde se propadnou do svého sklepa, takže vše je jak má být. I dnes je to aktuální, neboť v mnoha armádách ve světě, třeba v té izraelské nebo libyjské za Kaddáfiho, byla jednotka zvláštního nasazení složená z žen a co nám napovídají naše pohlavní pudy? Že ženu nesmíme bít, musíme se jí podřídít, takže je to aktuální i v dnešní době. A jaká byla další možnost na rozcestí?

Auditorium: Přijdeš o koně.

M.V.: Ne, kůň byl až poslední. Další možnost byla: „*Dáš-li se touto cestou, zbohatneš.*“ Takže jede. Přijede do města, ve kterém panuje bezvládí. Nabídnou mu stát se knížetem, nabídnou mu bohatství. Jaké tedy má možnosti? Přijmout titul knížete. A co bude dál?

Čeká ho práce, kterou Kipling v jedné ze svých knih charakterizoval slovy: „Nejhorší prací je mít na starosti hlupáky.“ Pokud ve městě panuje bezvládí, tak to znamená, že je to následek jeho vnitřních rozporů. Sami nejsou schopni zformovat vedení, které by vyhovovalo veřejným zájmům a to z důvodů, že buď sami nevědí, jak žít lidsky, nebo tam démoni splétají intriky jeden proti druhému, takže je jasné, že to žádný vládce nemůže ustát, dokud se těch démonů nezbaví. Z toho vyplývá, že pokud bohatýr přijme knížecí titul, je odsouzen utopit se v

intrikách, a pokud ho nepřijme, tak si ti lidé budou muset vyřešit své problémy sami. Vzhledem k tomu, že problémy jsou to řešitelné, nepovede to k žádným bédám.

Čtvrtá možnost: „**Dáš-li se touto cestou, přijdeš o koně.**“ Dá se tou cestou a z lesa vyběhne vlk a útočí. Bohatýr mu dá jasným způsobem najevo, že tady neuspěje a vlk se mu nakonec podřídí a začne mu sloužit. O čem tedy vypovídá tato poslední epizoda, varianta. A která z těch cest byla tou nejdůležitější?

Auditorium: Lidská struktura psychiky, takže asi ta poslední s vlkem?

M.V.: Ano, opravdu. Zdálo by se, že vlk sežere koně a co? Jaký je v tom rozdíl? Je to sice bohatýrský kůň, tedy drahá ztráta, nicméně nahraditelná. Lermontov napsal takovou báseň „Prorok“, kde je verš: „*A všechna havěť kolkolem, mne ctí poslušná vůle Páně*“.

Bohatýr tedy není profesionální krotitel a vlk není cirkusový, ale v souladu s předurčením Nejvyššího je misí člověka být zástupcem Boha na zemi, a proto se mu také musí všechno, co je na Zemi podřizovat. Pokud je tedy bohatýr nositelem lidského typu struktury psychiky, tak se mu vlk pokorně podřídí.

Můžeme si říci: „Je to vymyšlená pohádka.“ No dobře, je to národní ruská pohádka. Když se podíváme do Evropy a přečteme si Život svatého Františka, tak v té knize najdeme následující epizodu: v okolí jednoho města řádil vlk, dával dobytek, občas útočil i na lidi a místní obyvatelé se mockrát pokoušeli ho chytit a zabít, jenže se jim to nedařilo, a když tam přišel František, tak si mu postěžovali a on jim odpověděl: „Dobře.“ Šel do lesa, našel vlka a přivedl ho do města, kde uzavřeli dohodu: vlk nebude na nikoho útočit, bude žít ve městě a občané ho budou krmit. To bylo vše. Bylo tomu tak, dokud vlk nezemřel.

Stejná tematika se objevuje ve filmu „Zkrocení zlého muže“ s Adrianem Celentanem. Je to jedna z prvních epizod, kdy jeden z jeho sousedů, farmář rozhazuje po poli jed a na stromě sedí vrány. Přístup Adriana Celentana k problému:

- „Kdo je u vás šéf?“

- Nějaká vrána něco zakráká.

- „Takže takhle. Tímhle směrem je po několika milích opuštěné pole, na kterém je všeho dost. Leťte tam. Jasně?“

- Jasně.

Takže to téma vzájemného **vztahu mezi člověkem a biosférou** spočívající v tom, že **člověk je zástupcem Boha na zemi**, kterému se vše má podřizovat, se objevuje v různých kulturách, vždy znovu někde vyplyne. To téma je nevykořenitelné.

A teď se podíváme na realitu. V červnu 2005 New York Times Magazine zveřejnil článek o opičím byznysu, kde je popsán experiment realizovaný na Yaleově univerzitě s malpami kapucínskými, které naučili používat peníze, a ve výsledku se v opičím společenství projevilo vše, co se vyskytuje v současné západní společnosti. Při změně cen se opičky chovali statisticky nerozlišitelně od investorů na burze. Pokusili se o padělání peněz, projevíly se u nich sklony k vydírání, prostituci, banditismu, korupci. Vše, na co si vzpomenete. Když to porovnáme s vývojem dnešní globalizované civilizace, které je přibližně 13 000 let, pokud to budeme počítat od té globální katastrofy, která byla příčinou zániku minulé civilizace, a která té dnešní zanechala jako dědictví zamrzlé mamuty v Jakutsku, v krajině věčného sněhu, tak ano, technický pokrok existuje a co ten osobnostně psychologický?

Realita je taková, že pokud si vezmeme odlišné typy struktury psychiky, tak by se progres v civilizaci měl projevovat v dynamice, statistice. Měla by to být taková kulminace statistického rozvrstvení. Pokud na osu x umístíme naše čtyři typy struktury psychiky, tak by se měly posunovat od zvířecího typu struktury psychiky k lidskému typu struktury psychiky.

Když byly tyto naše informace poprvé zveřejněny, tak si řada lidí nedala tu práci něco si o tom přečíst a stačilo jim, že od někoho slyšeli, že ne ze všech Homo sapiens se stali opravdoví lidé, načež následovala obvinění z rasizmu a z toho, že přívrženci koncepce lidí dělí na lidi a podlidi. Charakterizoval bych to tak: „Nehněvej se na zrcadlo, když máš křivou hubu“.

Dále se můžeme ptát: „Pokud jsme opravdu v dospělé populaci objevili typy struktury psychiky, pokud vidíme, jak se projevují a můžeme si připomenout své chování v těch či oněch situacích, pokud se můžeme charakterizovat jako **dobyčtce, démon, zombie** a zřídka jako **člověk**, který se celkově projevil lidsky důstojně, tak odkud se bere celé to rozvrstvení lidí?“ Má kořeny v našem dětství, protože pokud si vezmeme, jak člověk přichází na svět... Například komár, když se vylíhne z larvy, tak je okamžitě plnohodnotným zástupcem svého druhu.

Vývoj lidského individua

Narodil se člověk. Čím je morfologicky charakteristický biologický druh „člověk rozumný“? Tedy z hlediska své anatomické struktury? Tím, že hmotnostní poměr mozku dospělé osoby k mozku novorozence je v biosféře planety ten nejvyšší. Pokud si uvedeme paralely, tak novorozenec svou úrovní tělesného rozvoje odpovídá přibližně 50-60% doby gravidity u ostatních opic. Z pohledu opice je tedy lidské dítě velice nedonošené.

Když tedy provedeme analýzu toho, jak postupně probíhá vývoj člověka jako individua, konkrétně v aspektu formování jeho psychiky, tak jaký je stav v okamžiku jeho narození? Má pouze instinkty a vrozené reflexy. Jak to probíhá dále? Dítě se začíná rozvíjet a začíná přejímat vše, co vidí ve svém okolí. Nepřemýšlí o tom, zda je to dobré nebo zlé, protože to ještě neví. Díky tomu, že se mozek ještě zcela nezformoval, tak je jeho intelekt také omezený a mnohé věci ani pochopit nemůže. To jsou specifika věkové psychologie, neboť organismus je ještě ve vývinu a všechny struktury, které jsou nezbytné k podpoře plnohodnotné intelektuální činnosti, se v organismu ještě zcela nerozvinuly. K čemu to vede? Jedna z definic alkoholismu (jestli se nepletu, tak jejím autorem je Šiško) praví, že začátky alkoholismu netkví v první vypité skleničce, ty začátky jsou založeny první skleničkou, kterou dítě uvidí, jak ji pijí jeho rodiče.

Dále jak dítě roste, osvojuje si nějaké návyky svého chování, přebírá vzory chování z kultury, a potom teprve začíná hledat samo sebe. Dítě začíná zkoušet odolnost okolního světa, psychiky svých rodičů, dědečků, babiček, jiných dětí a dospělých. Vnitřní brzdy v této etapě svého vývoje žádné nemá, ale realizuje se jeho tvůrčí potenciál, který se projevuje právě ve své démonické variantě, tedy bez jakýchkoliv omezení mravně etického charakteru. Potom dítě vstupuje do pubertálního věku a začínají se probouzet jeho pohlavní instinkty. Zde se začíná projevovat mnohé, co jeho rodiče šokuje. Proč? Protože dříve to bylo miloučké děťátko a najednou není. Co by si teď s ním měli počít, neví.

Někteří se začnou zamýšlet nad tím, že možnosti jsou omezené, tvůrčí potenciál je omezený a v důsledku neomezeného chování dochází ke konfliktům s přírodou, s technikou i s druhými lidmi. Konflikty přinášejí škodu a chtělo by to život bez neustálého boje s konflikty a škodami, ke kterým vedou, takže si začínají pokládat otázky náboženského charakteru. Žijeme v kultuře, ve které procházíme cestu osobnostního rozvoje od dětství do dospělosti

napřed v režimu vychovávaných a vzdělávaných, a potom někteří z nás přecházejí do režimu sebevýchovy a sebevzdělávání.

[Etaply rozvoje osobnosti - vrstvy obyvatelstva](#)

Takže odpověď na otázku, jak vzniká rozvrstvení dospělého obyvatelstva — bráno podle typu struktury jeho psychiky — tak to spočívá v ustrnutí osobnostního rozvoje na jedné z (ze čtyř) etap:

démon („odborné“ schopnosti + Já),

zvíře (instinkty + rodina),

zombie (kultura + rod-klan),

Člověk (vůle, stud, svědomí – povědomí o Bohu, tvůrčí potenciál + život).

Je jasné, že pokud valná většina obyvatelstva nedosahuje lidského typu struktury psychiky, tak zůstává nadále podřízena svým instinktům, což je charakteristické pro zvířecí typ struktury psychiky, nebo jsou pod vlivem kultury jako zombie, či se podle svých schopností chovají jako démoni. Je to důsledkem toho, že kultura ve které žijeme my — stejně jako jiné národnostní, náboženské kultury, které přinášejí jiné národy, jiné regionální civilizace — jsou všechny stejně defektní: neumožňují našim dětem projít plný cyklus osobnostního rozvoje a dostat se na tu úroveň, kde se struktura psychiky mění v lidskou.

[Vůle](#)

Na tomto místě je ještě nutné vysvětlit, že pro člověka je příznačný také jev, zvaný vůle. Často se říká: síla vůle, svoboda vůle. Taková klišé jsou provolávána, ale zřídka někdo dokáže vniknout do podstaty tohoto jevu, který byl nazván slovem „vůle“. Je možné ji definovat tak, že je to schopnost člověka podřídit sám sebe i průběh obklopujících ho okolností uvědomělému účelu. Jakým způsobem se vůle realizuje, je již něco jiného. Taková definice vůle umožňuje pochopit velmi mnoho z psychologie lidí, a to jak osobnostní, tak i té kolektivní.

Když se na to například podíváme následovně: pokud se člověk něčím intenzivně zabývá, tak velmi často říká: „Podívejte, jakou má vůli, jak pracuje, jak je vytrvalý.“ To můžeme hodnotit následovně: pokud je jedinec jako zombie nasměrován na realizaci nějakých činností, jak bude jednat? Bude je vykonávat. Na skutečnost, že se tomu nedá říkat vůle, poukazuje i přísloví, které přímo říká: „Pracuje jako zběsilý/posedlý.“ Pokud je tedy posedlý, není to vyjádřením jeho vůle. Buď je to výsledek cizí vůle, které je podřízen, nebo jsou to automatismy, které fungují v automatickém režimu a vůle je z algoritmiky psychiky vyřazena.

Druhá okolnost se pojí s tím, že vůle vždy působí z úrovně vědomí. Aby mohla být uplatněna vůle, je nutný vědomý přístup, uvědomělé účelově zaměřené jednání. Pokud člověk není schopen učinit volbu, tak vůle prostě nemá cíl, na který by se mohla zaměřit. Jeden ze způsobů řešení konfliktů je zahrnutí oponenta do úzkých. Zařídit to tak, aby se před ním objevily dva vzájemně se vylučující cíle, mezi kterými si nedokáže zvolit, nebo může existovat jeden cíl, ke kterému vedou dva recepty k jeho řešení, k jeho dosažení.

Dokud se nevypracuje určité účelné směřování k cíli, vůle nemůže být uplatněna. Existuje přísloví, že: „Poslouchají tupí volí, tam kde člověk vůli zvolí“. Realita je tedy taková, že pokud není vůle, není ani člověk. Je tu pouze individuum druhu Homo sapiens, jehož psychika má strukturu buď zvířecího typu, nebo je naprogramován jako automat, a fakticky je přeměněn v zombie.

A teď se pojd'te podívat, co se děje ve většině našich rodin. Čeho by rodiče u svého dítěte chtěli dosáhnout především?

Auditorium: Poslušnosti.

M.V.: A když se jim to povede, tak co? Nebude mít žádnou vůli, protože ta se formuje tehdy, když dítě projevuje svou iniciativu a snaží se něčeho dosáhnout. Jeho iniciativa nemusí směřovat k tomu, co by si právě přáli jeho rodiče, ale v této situaci je třeba dítěti pomáhat růst a starat se o to, aby se jeho iniciativa setkala s odezvou. Tím spíše, že v raném dětství svědomí a stud nejsou ještě potlačeny, nejsou vytěsněny a dítě tyto věci dokáže rozlišovat. Nedokáže tomu intelektuálně porozumět, protože jeho intelekt ještě není v patřičné míře rozvinut, nicméně co je to dobro a co zlo, děti intuitivně velice přesně určovat dokáží. Pokud tedy dítě projevuje iniciativu, je povinností dospělých se této iniciativy účastnit, a dát jí ten správný směr. Pokud dítě projevuje iniciativu a setkává se s jejím potlačováním, tak to povede k problémům.

Například: když se dítě, děvčátko ve věku tří let poté, co rodiče v obýváku nalepili nové tapety, rozhodne, že nejsou dost hezké a je třeba je vylepšit, tak to hned také svými pastelkami zrealizuje. Když se pak vrátí rodiče z práce, tak dostane vynadáno. V 16 letech dívce tato vzpomínka zůstane, problém ale je, že si bude pamatovat, jak ji nezaslouženě a nespravedlivě potrestali, když se jenom snažila dělat to nejlepší. Když se vám tedy stane, že dítěti se vaše tapety nezdají dost hezké, a považuje za nutné je vylepšit, tak musíte vzít barvičky společně s dítětem a pomoci mu je vylepšit. Možná by bylo dobré předem na jednu ze stěn nalepit bílý papír, aby bylo kde dát průchod fantazii, nechat ji se vybouřit.

Pokud se tedy rodičům podaří dosáhnout toho, že je jejich dítě opravdu poslušné, k čemu to povede, když se dítě dostane do puberty? Probudí se v něm pohlavní instinkty a společně s tím se probudí i instinkty stádního chování. Všechny opice se v biosféře dělí do dvou kategorií: jedny tvoří početnější skupiny a druhé spíše rodiny. Třeba gorily jsou rodinné opice a různí makakové tvoří početnější skupiny, stáda. V čem spočívá rozdíl?

Ty, které tvoří rodiny, mají své doupě a nikdy nekájejí v doupěti a jeho okolí. Mají pro tyto účely vyčleněno jiné místo, může jich být více, nicméně jsou všechna v určité vzdálenosti od jejich doupěte. A ty opice, které tvoří větší skupiny, kájejí tam, kde právě pobíhají.

V biosféře je jednou z funkcí tělesných exkrementů vyznačování teritoria. No a v případě kultury mají instinktivní programy nějaké kulturně podmíněné obaly, kde se projevují. Je tedy pochopitelné, proč jsou pomalovány výtahy, stěny v podjezdech a všechno, co se namane, stejně jako lavice v univerzitách a ve školách. Jsou to kulturní obaly instinktivních programů „vyznačovat si své teritorium“ stádních opic. Pokud se podíváme na obsah toho, co je tam nakresleno, napsáno, tak to nebývají právě ty nejinteligentnější projevy, když to tak vyjádříme. Síla tvorby — je to různé. Většina toho, co je zobrazeno na lavicích v univerzitách a školách není projevem vysokého umu, bohaté duše ani realizací tvůrčího potenciálu.

Jiná varianta takových kulturních slupek: když se podíváme na západní filmy, na různé jejich pohádky, tak třeba při scéně pasování na rytíře si musí ten, který je takto vyznamenáván, kleknout před svým panovníkem nebo krásnou dámou, kteří mu meč přikládají k ramenům. Ve stádu paviánů se hierarchie buduje v závislosti na tom, kdo komu může beztrestně předvést svůj pohlavní úd. Podstata obou těchto postupů je ale přece úplně stejná: „Pasoval

jsem vás na rytíře a teď jste povinen mi sloužit.“ Je to stejný kulturní obal instinktivního programu, který určuje hierarchii.

Z citátů ruských letopisů: dva bratři-knížata spolu bojují a po jednom takovém boji „Boleslav dobyv město, švagrovou svou obnažil a tím svému bratrovi způsobil velké ponížení.“ To znamená, že po dobytí města ženu svého bratra veřejně obnažil a předvedl tím, že on je ten hlavní pavián na tomto území a sám bude rozhodovat, která samička bude komu náležet. Takže základ by tu byl.

Nu a dále je tu článek z „Komsomolské pravdy“, který pojednával o tom, že psychologové zapracovali s rybáři na Dálném východě a ve výsledku rozvodovost v rodinách rybářů klesla. Ukázalo se, že v mužském kolektivu na palubě trawleru při snaze, aby situace byla co nejméně konfliktní, se lidé jeden druhému vyhýbali očima, protože na úrovni instinktivních programů je pohled do očí výzvou na téma „Kdo je tu hlavní“. Takhle se nějakou dobu plavili, a potom se vrátili domů. Zvyk, návyk nedívat se lidem do očí jim však zůstal.

Přišli domů a doma na ně čekala milovaná manželka, které se také do očí nedívali. Její instinktivní program jí však napověděl, že když se jí nedívá do očí, tak ji už nemá rád a následovaly manželské hádky. Psychologové tedy museli rybářům vysvětlit, že:

„na lodi to dělají správně, protože tam situace musí zůstat bezkonfliktní, ale kvůli tomu, aby doma bylo všechno v pořádku, je nutné se ženě dívat do očí.“

Rozvodová statistika klesla. Realita je tedy taková, že ať si to přejeme nebo ne, takto to funguje.

Kromě toho jazyk gest a způsob chování je ve zvířecím světě jedním ze způsobů komunikace. Na úrovni vědomí jsme ho přestali vnímat, ale na úrovni nevědomí, podvědomí dále funguje. Když se například u stolu sejde velká společnost a vy si přejete, aby ta skupina lidí získala na určitou věc takový názor, jaký podporujete, jaký považujete za správný, tak co musíte udělat? Tedy pokud jste velký šéf. Musíte jim nabídnout nějaké jídlo a vzít do ruky naběračku, protože na nevědomé úrovni je ten, kdo rozdává jídlo tím hlavním. Pokud tuto funkci plní číšnice, tak zůstane velký šéf nulou. Rozhodnutí nebude přijato a šéf podle svého přání skupinu nepřesvědčí. Pokud se však šéf bude obtěžovat a vezme do ruky naběračku, tak rozhovor u stolu poplyne tím směrem, kterým si přeje. Takhle to tedy funguje.

A teď se pojd'te podívat, co se stane, když jste dosáhli toho, že je dítě poslušné. Dítě vyrostě a na řadu přijdou **pohlavní instinkty a instinkty stádního chování**. Jak většinou dochází k trestné činnosti nezletilých? Sejde se skupina mládenců, která kypí silou, ne však rozumem. Energie z nich přímo tryská a vedle nich stojí děvčata, před kterými je třeba se trochu předvést. Děvčata se navíc baví jejich hecováním, protože kdo z nich je nejtvrdší frajer, ten je i nejlepší. Instinkty stádního chování zafungují a na výstupu tu máme těžký zločin, který nikdo nechtěl, ale ke kterému přesto došlo. Proč?

Protože nemají vůli — ovládl je instinkty. Zformoval se kolektivní egregor, který obsahuje určitou algoritmiku, kde funguje určitá cílená interakce této skupiny, tohoto stáda s okolním světem. Všechno se to rozeběhlo v automatickém režimu. Nikdo to nechtěl, těžký zločin se však stal. Kdo je vinen?

Rodiče všech těch dětí. V raném dětství dosáhli toho, že se děti staly poslušnými a v pubertálním věku jsou teď bez vůle. Protože lidská vůle se opravdu neprojevuje. Tedy minimálně v té kultuře, ve které žijeme v naší dějinné epoše, kde se člověk honí po posilovně a pumpuje si tam svaly, nebo bifluje tři cizí jazyky, že ani nevidí denní světlo. Vůle se projevuje v okamžiku, kdy instinkty vyžadují něco nevhodného, nebo kdy kulturní normy

vyžadují něco nevhodného a člověk je přesto schopný si říci dost a opustit ten program, ve kterém se ocitnul.

Kouření a alkohol

Jaké máme nevhodné kulturní normy? Hlavní jsou dvě: kouření a alkohol. Pijí všichni a kouří všichni, protože být bílou vránou v kolektivu, kde všichni pijí a kouří, není moc příjemné. Postavit se proti tomuto kolektivu a říci: „*Já nepiju, nekouřím a mám na to právo. A vy to jako já nedokážete, protože se opičíte po těch, které považujete za dospělé a frajery.*“, se ukazuje být nemožným, protože chybí vůle.

Ještě k těm instinktivním programům chování. Jsme dvoupohlavní biologický druh. Někteří si dokonce myslí, že tvoříme dva biologické druhy: muže a ženy. Nicméně jsme tedy dvoupohlavní biologický druh. Co to fakticky znamená? Znamená to, že instinktivní programy chování mužů a žen se liší. Proces osobnostního vývoje chlapců a dívek se také liší.

Nezačneme však osobnostním vývojem, ale vyzríváním. Dítě se rodí neschopným k samostatnému plnohodnotnému životu. Přibližně do tří let, do dvou a půl let, dokud nezačne zcela ovládat artikulovanou řeč, tak pokud vedle něho není máma, znamená to velké problémy. Pojďte předpokládat, že kultura se nachází na nulové úrovni svého rozvoje a pokud se budeme dívat z vnějšku, tak musí být vyřešen úkol automatické reprodukce biologického druhu v návaznosti pokolení. Jak by měly být organizovány instinktivní programy chování?

Je asi logické, že pokud byste byli programátorem a řešili podobný úkol, tak matka by měla být instinktivně vázána k dítěti, minimálně k tomu mladšímu a vzhledem k tomu, že bude mít na starosti dítě a všechno okolo něho, tak nebude mít čas. A muž musí být zase instinktivně vázán na ženu a být jí podřízen.

A teď se podíváme na to, jak to vypadá v kultuře. Prakticky u každého národa existuje přísloví typu: „*Nikdo není před svou ženou hrdinou*“. Jedno z nejvíce očividných uměleckých vyjádření tohoto fenoménu je ve filmu Bílý slunce pouště:

„*Já vám kluci ten kulomet nedám.*“

— „*Proč?*“

„*Žena mi to zakázala.*“

A pokud pochopíte co a jak, tak ten obrázek celnice již nebude tak přitažlivý, jak se vám zdálo na začátku.

Dále — děti rostou. Žijí ve stejném světě s námi a také všechno vnímají: „*Babičko, přikaz to mámě. Ty jsi její máma, tak tě musí poslechnout*“ Co je to? Je to stejná hra. Dítě odhadlo algoritmu — máma musí poslouchat babičku.

Dále. Chlapec vyroste a ožení se. Pokud je v rodině jediný a jeho mámu stále ovládají instinkty, tak i když se stane mužem jiné ženy, stejně nadále zůstává jejím jediným milovaným dítětem. Nemusí být dokonce ani milovaným, ale je to její vlastní dítě. Z pohledu mladé ženy je to její muž, který se má podřizovat jí a jenom jí, protože je to norma instinktivního chování. Je zde však pouze jeden objekt vlastnictví a dva vlastníci.

Dochází proto ke konfliktu — tchýně a snacha. Je to tak krutý konflikt, že se o něm nevypráví ani v pohádkách, ani ve vtipech. Pokud probíhá, tak obě ženy střídavě otravují život jednomu a tomu samému muži s tématem: „*Co ode mě ta mrcha pořád chce, proč mě tak nenávidí?*“

A není k tomu jiného důvodu, než ten jeden objekt vlastnictví a dva vlastníci, kteří nemohou být rovnoprávními.

Jak může tento konflikt skončit, dokud fungují instinktivní programy? Existuje několik variant.

- Jedna z žen musí dokázat, že má na víc a podřídí si tu druhou,
- nebo musí jedna z žen tu druhou z rodiny vyhnat.

Jaké existují varianty řešení tohoto konfliktu tvůrčí cestou? Alespoň jedna z žen musí začít ovládat své instinkty, a potom všechno zapadne na svá místa. Řada kultur je orientována na to, aby naprogramovala vyřešení tohoto konfliktu ve prospěch tchyně. Taková je například japonská kultura i kultury mnohých kavkazských národů. V reálu to funguje tak, že nejstarší žena rodu je s oporou na celý tento komplex instinktů eggregoriálním lídrem v rodovém eggregoru. Proto je role ženy v tradičních kavkazských kulturách specifická. Tato role je založena na přidělení instinktivních programů chování představitelům obou pohlaví. Je možné vést spory o tom, zda je to tak dobře nebo špatně. V podstatě je na tom dobré to, že si takovým způsobem kultura těchto národů zajistila reprodukci obyvatelstva v návaznosti pokolení po dobu celých století. Špatné na tom je něco jiného. Špatné je, že otázka podstaty člověka nebyla v těchto kulturách vyřešena, neboť řešení té otázky nespočívá v tom, aby se všichni podřizovali nejstarší ženě rodu.

Řešením je, aby se všichni stali lidmi. Pokud budeme chápat co je to vůle a uznáme, že svědomí je vrozeným náboženským citem, tak člověk, který se stal Člověkem, může být definován jednou větou: „**Člověk musí mít vůli podřízenou diktatuře svědomí!**“. Pokud není vůle, není člověk. Pokud je vůle, ale není svědomí, jedná se o démona, také to není člověk, jenom trochu jinak.

Naše kultury jsou všechny takové, že lidského typu struktury psychiky dosahují snáze jednotlivci, kteří se společnosti odcizují. Osud Krista je takovým ukazatelem. Elita jej nepotřebuje, neboť je překážkou v uplatňování režimu podřízenosti. Dav obyčejných lidí jej potřebuje jako dobrého vůdce, kterému je ochoten se podřídí. Nechtějí ho jako učitele, který by odhalil jejich problémy, ukázal jim cesty jejich řešení a pomohl jim v něčem. V tomto vztahu jsou ostatní apoštolové v určitém smyslu horší než Jidáš. Ten prostě šel a zradil. Ti ostatní apoštolové se k němu přihlásili. A potom to učení, které Kristus hlásal, bylo v podstatě s jejich požehnáním nahrazeno učením jiným.

Teď se zase vrátíme k otázce osobnostního vyzrávání chlapců a dívek. Budeme vycházet z toho, že musí být řešen stejný úkol reprodukce pokolení biologického druhu, přičemž kultura prakticky neexistuje. Pokud jste programátor a programujete řešení tohoto úkolu: „v životě existují určitá nebezpečí“, v jakém režimu by je měla řešit matka, která je buď těhotná, nebo s dítětem?

Auditorium: Ve varovném.

[Intuice](#)

M.V.: Ideálně by matka měla to nebezpečí vycítit několik kilometrů předem a obejít nebezpečné místo. A teď se podívejte na to, jak vyrůstáme. Ta skutečnost, že dívky tělesně vyspívají dříve, nás vzhledem k této problematice nezajímá. Zajímá nás něco jiného a to skutečnost, že dívky se v určitém věku náhle stávají takovými rozumnými, rozváznými. Ne v tom smyslu, že by dokázaly všechno vysvětlit, pochopit nebo něco podobného. Ve smyslu, že se vyhýbají riskantním situacím.

Auditorium: Cítí nebezpečí.

M.V.: Cítí nebezpečí a vyhýbají se rizikům. Přibližně ve stejném věku si naopak chlapci začínají s nebezpečím zahrávat. Co je pozadím těchto jevů? Za těmito jevy stojí skutečnost, že dívky si začínají osvojovat intuici, vycitují nebezpečí a vypracovávají si zvyk se mu vyhýbat. A teď si představte, že osobnostní rozvoj chlapců by probíhal podle stejného algoritmu. Chlapec vycítí nebezpečí a postranními cestičkami jej obejde. Jaký úkol se očekává, že bude řešit chlapec?

Auditorium: Dobývat.

M.V.: Dobývání je jedna věc. Ale to co dobývá, by se mu také mohlo postavit na odpor.

Auditorium: Objevování neznámého

Objevování neznámého

M.V.: Objevování neznámého, to patří mezi kulturologické aspekty. Od chlapce se očekává něco jiného. Když se máma a dítě přece jenom ocitnou v nebezpečí, tak jim musí zajistit ústup z nebezpečné zóny do bezpečí, proto musí mít návyky rozumně a přesto samovolně jednat v nebezpečných podmínkách. Pokud by osobnostní rozvoj chlapců probíhal podle principu „napřed si osvojit intuici“, tak by realizace těchto ani ne návyků, jako spíše potřeb nebyla možná. Proto se chlapci při svém zahrávání si s nebezpečím učí přemýšlet, cvičí si návyky sebeovládání, a schopnost řešit ty úkoly, které jsou od něho vyžadovány v obecnějším úkolu zajištění reprodukce biologického druhu v návaznosti pokolení v podmínkách nebezpečného prostředí. Dále prakticky v každém jazyku existují průpovědi typu: „*Ženské jsou slepice a chlapi capové*“, nebo: „*Chlapům to myslí pomaleji*“.

Auditorium: Proto jsou ženy špatné řidičky.

M.V.: Ženy nejsou špatné řidičky, ony řídí auto jinak, protože ve statistice není podíl žen na haváriích vyšší než u mužů a v některých kulturách je dokonce nižší a to dokonce i s ohledem na podíl řidičů. Ženy prostě řídí auto jinak. Vtipy o blondýnkách nevznikly bezdůvodně a názor, že „ženy jsou slepice“ také ne, neboť žijeme v defektní kultuře a poté, kdy si dívky osvojí návyk vyhýbat se nebezpečí, se jejich osobnostní rozvoj pozastaví a svůj intelekt dále nerozvíjejí.

Historika z internetu: dívka vyrůstá v rodině, kde jsou rodiče velmi vzdělaní a ona se ze školy vrátí s čtyřkou. Máma je zděšena, ale reakce otce je následující: „To nic není, hlavně aby se dobře vdala“. V něčem má otec zčásti pravdu. Ale to že má otec pravdu, vede k velkým následkům, o kterých očividně nemá ani tušení. A proč se otec nedovtípí? Vždyť v ruských pohádkách na rozdíl od Evropy není ideálem ženy Jelena překrásná, ale moudrá Vasilisa. Dívka by se tedy ve svém osobnostním rozvoji neměla zastavovat ve fázi osvojení intuice. Měla by pokračovat dále a osvojovat si svůj intelektuální potenciál, aby ta průpověď, že ženy jsou slepice, přestala být aktuální. Zatím je bohužel velmi často aktuální právě při mimořádných situacích, ne v běžném životě.

V roce 1956 došlo v severním Atlantiku ke srážce italské dopravní lodě „Andrea Doria“ se švédskou dopravní lodí „Stockholm“. Ke srážce došlo v noci. Na Andrea Dorii zahynulo několik lidí, jejichž kajuty byly na poškozené straně, na Stockholmu nikdo nezemřel. Počasí bylo příznivé a Andrea Doria se potápěla dlouho, takže byl čas na záchranné práce. Když byli

prakticky všichni pasažéři evakuováni, tak záchranná skupina procházela lodí, aby zkontrolovala, zda na někoho nezapomněli, zda tam již nikdo není. Je jasné, že záchranná skupina se skládala z mužů. Někde na dolních palubách, které zalévala směs oceánské vody a lodního mazutu, objevili skupinu žen v negližé. Vzhledem k tomu, že ke srážce došlo v noci, tak jak byly v nočních košilích, tak v nich i vyběhly. Co si myslíte, že se dělo dál?

Auditorium: Ženy odmítly být zachráněny.

M.V.: V podstatě došlo na ženskou hysterii na téma: „*Běž pryč, ty nemravo, vždyt' jsem nahá.*“ Tak to je ukazatel toho, že ženy vyrostly v kultuře, kde se zastavily ve svém osobnostním vývoji ve stádiu předcházejícímu osvojení intelektu a návyků sebeovládání. Muži si tyto návyky vypracovali, proto popadli ty tetky do náručí a nehledě na jejich kousání, škrábání a křik je všechny vyvlekli na člunovou palubu, posadili do člunů a všechny zachránili.

A druhá strana té otázky: „*muži jsou capové*“ a „*chlapci to zapaluje pomaleji*“. Kozel je metafora tvrdohlavce, pokud si tedy něco umínil, tak... A že mu to zapaluje pomaleji, vypovídá o čem? O tom, že nemá rozvinutou intuici, ale poté, kdy provedl nějakou hloupost, je schopný velice srozumitelně vysvětlit, co a jak měl dělat proto, aby všechno dobře dopadlo. Proč tomu tak je? Je to opět stejný výsledek. Zastavil se ve svém osobnostním vývoji předtím, než si začal osvojovat intuici.

Pokud by byla kultura skutečně normální, tak by lidského typu struktury psychiky mělo být dosahováno na začátku mladosti, pokud za tento začátek mladosti budeme považovat dobu probuzení pohlavních pudů. Znamená to tedy, že musí člověk mít vůli a ta vůle musí být podřízena diktatuře svědomí. Chlapci by si do té doby samozřejmě měli **osvojit intuici**, tedy objevit ji někde v hlubinách své psychiky a integrovat ji do algoritmiky svých vypracovaných programů rozhodování a chování. Dívky by také samozřejmě měly dosáhnout lidského typu struktury psychiky a měly by si osvojit svůj intelektuální potenciál proto, aby se nejen dokázaly vyhybat nebezpečí, ale také se chovat odpovídajícím způsobem.

Dále se s instinkty pojí ještě jedna skutečnost, neboť zákonitosti ve světě fauny a vůbec v biosféře jsou takové, že se vždy rodí více jedinců, než je kapacita příslušného ekologického prostoru, takže dochází k vnitrodruhové konkurenci, kdy slabší jedinci hynou, nebo z různých důvodů nemají potomstvo a ti nejsilnější jedinci jsou považováni za biologicky plnohodnotné díky tomu, že jejich rodové linie mají pokračování.

[Naše civilizace](#)

Ted' se pojd'te podívat na dějiny civilizace. Kdysi si jeden sociolog, který se jmenoval Malthus, jako první všiml, že počet obyvatelstva roste rychleji, než roste výroba a především než roste výroba potravin. Znamená to tedy, že lidstvo se nestalo opravdu lidstvem a rozmnožuje se na základě obecných biosférických zákonitostí. Porodnost je nadměrná ve vztahu ke kapacitě ekologického prostoru a následkem je zátěž přírodního prostředí. Odvetnou reakcí přírodního prostředí jsou epidemie a vnitřní sociální konflikty v podobě válek a zločinnosti. Můžete namítnout: „*Pro vyspělé státy to není charakteristické, tam je ten problém spíše opačný, je tam demografická krize a problémy s výší porodnosti...*“ a tak dále, a tak podobně.

Realita je taková, že to jak žijí takzvané vyspělé státy je druhá strana mince stejných zákonitostí ve světě fauny. Proč? Protože pokud se podíváme na dějiny civilizace, tak z nich

můžeme zjistit, že porodnost ve venkovském prostředí byla vždy vyšší, než v tom městském. Když se podíváme třeba do archivů evropských měst, do těch středověkých, tak je možné tam vysledovat následující zákonitost — objevuje se nějaké příjmení, které existuje století dvě, a potom mizí. Historická reprodukce městského obyvatelstva neprobíhala pouze díky porodnosti ve městě, ale také díky přítoku venkovského obyvatelstva proudícího do měst, neboť bylo přebytečné z hlediska zaměstnanosti na venkově.

Vliv měst na společnost

Již ve dvacátém století bylo možné tuto městskou statistiku porovnat s údaji biologů. Ještě za Sovětského svazu u nás žil genetik akademik Dubinin, který byl považován za celkem rozporuplnou osobnost. Existuje jedna fotografie Lenina, na které je vyfocen s bezprizornými lidmi a Dubinin trval na tom, že je jedním z nich. Ostatní na jeho adresu ironicky poznamenávali, že se takto vetřel do přízně, protože v podmínkách SSSR být vedle Lenina znamenalo vyřešit si tak mnoho problémů. Ať už to tak bylo nebo ne, není to pro nás v daném případě podstatné.

Důležité je něco jiného: v roce 1944 Dubinin ve Voroněži prováděl výzkum populace mušky octomilky. Voroněž byla v té době čerstvě osvobozena od hitlerovské okupace. Nebylo tam nic kromě rozbitých domů a průjezdných částí ulic. Jeho výzkum prokázal, že muška octomilka je svou genetikou identická s tou, která žije ve venkovských oblastech.

Po dvou letech byl výzkum populace octomilky zopakován. Ve Voroněži již byla nějaká ta technosféra, jezdila tam doprava, byl tam průmysl. Výzkum prokázal, že ano, muška zůstala muškou, ale došlo u ní ke genetickým změnám. To znamená, že město je silně mutagenní prostředí. Politici si nedali výzkum Dubinina dohromady s tím, jak žije civilizace, protože politici se u nás sestávají z úzce specializovaných lidí, jejichž rozhled je úzký, a pokud si dejme tomu osvojili právo, tak biologii již určitě ne. Naučili se ekonomice a biologie opět není povinná. Realita je taková, že obchodní efektivita mnohých druhů činností je ve městě podstatně vyšší, než mimo město. Proč? Úspora při přepravě, koncentrace potenciálních spotřebitelů... Díky těmto okolnostem město stahuje obyvatelstvo čím intenzivněji, čím více je ve společnosti rozvinuta průmyslová výroba.

Ve výsledku teď v takzvané „vyspělých“ zemích žije ve městech do 90% i více obyvatel. Skutečnost, že ve městě degenerují, se projevuje i v tom, že vyspělé země jsou lídry ve statistice různých psychických a jiných nemocí. Existují zde však i ty jevy, kde se projevují obecné biosférické zákonitosti, jako je regulace počtu druhů v hranicích ekologické oblasti.

Když žijeme ve městě a neustále se střetáváme s množstvím neznámých obličejů, tak do druhového egegroru vstupuje signál o tom, že ekologická oblast je přeplněna. Pokud se tam vyskytuje příliš mnoho neznámých, tak je lidí moc. Jaká by měla být biosférická reakce na signály přeplnění ekologické oblasti?

Auditorium: Snížení porodnosti.

M.V.: Ano, snížení porodnosti, které tu má místo, ale kromě toho dochází k zablokování mechanismu reprodukce biologického druhu. Odtud ty LGBT společenstva, která již pretendují na to, že nejsou menšinami, ale lepšími lidmi.

Auditorium: Možná to spíše přinesla kultura?

M.V.: To nepřinesla kultura. To co přinese kultura, je již nadstavba nad biologií.

Dále: vyostřuje se vnitrodruhová konkurence. Ve městě je zločinnost a brutální trestná činnost normou. Pokud si však uvědomíte, že základní část obyvatelstva je nositelem nelidských typů struktury psychiky, tak je zločinnost nevykořenitelná díky tomu, že jde o vnitrodruhovou konkurenci, o místo pod sluncem, která vyplývá ze všeobecné biosférické algoritmiky regulace počtu biologických druhů v hranicích ekologické oblasti.

Co se rozhodli udělat naši moudří politici? Všechno obyvatelstvo Ruska nahnat do deseti městských aglomerací. Vybízí to k otázce: „*Lidi, učili jste se vůbec ve škole biologii? Máte v té hlavě vůbec něco? Čím přemýšlíte, pro koho to pracujete?*“

Je to tak, že pro nositele lidského typu struktury psychiky díky těmto okolnostem včetně financí, které vládou společností, **není město přitažlivé jako místo pro bydlení**. Ve městě může člověk žít pouze tehdy, když plní nějakou misi v souladu s božím úmyslem, přičemž pociťuje nepohodlí, které musí nějakým způsobem překonat, a pravidelně se léčit pobytem v přírodě. Proto pokud se podíváme na tato fakta, tak ve většině vyspělých zemí včetně městského obyvatelstva v Rusku, **v posledním desetiletí roste tendence** nabírající na síle, opustit města a **vrátit se k životu v přírodě** s využitím těch výtahů civilizace, které již máme.

[IQ dříve a nyní](#)

Jaký je rozdíl ve srovnání současnosti se středověkem, kdy lidstvo nemělo k dispozici technogenní energie a město přesto bylo mutagenním faktorem, kde se obyvatelstvo nemohlo reprodukovat v návaznosti pokolení biologicky zdravým způsobem? Pouze v tom, že mutagenní vliv současného města několikanásobně vrostl.

Výzkum italských genetiků provedený na lidech vypovídá o tom, že stačí týden pracovat ve slévárně, aby na to genetický mechanismus zareagoval mutací. Výzkumy Američanů a Kanadčanů dokazují, že městské děti mají koeficient inteligence IQ o tři až pět bodů nižší ve srovnání se svými vrstevníky z venkova. Navíc k tomu existují výzkumy Angličanů, které prokázaly, že za posledních sto let se průměrnému Evropanovi v různých regionech snížilo IQ také o tři až osm bodů.

To znamená, že vyspělé země jsou také důkazem toho, že všeobecné biosférické zákonitosti nikam nezmizely, stále mají na život současné společnosti rozhodující vliv, ať už je technosféra rozvinutá, jak chce.

[Narkotika, alkoholismus](#)

K tomu je možné ještě přidat jednu kulturně podmíněnou přísadu. V přírodě existují rostliny, existují látky, které když se dostanou do lidského organismu, mění celou jeho fyziologii i fyziologii jeho vyšší nervové soustavy. Jejich vlivem se mění vnímání světa a mění se i charakter fungování intelektu. Obecně se takové látky nazývají psychotropními a konkrétně se jedná o různé druhy narkotik.

V sovětských státních normách byl alkohol charakterizován jako narkotikum. V současných ruských normách alkohol jako narkotikum charakterizován není. Veškerý boj s narkotiky probíhá mimo boj s alkoholismem, opilstvím. Pít s mírou je považováno za kulturní pití, je přípustné, je to normální. Dokonce apoštol Pavel nakázal pít víno a tak dále a tak podobně. Co zůstává utajeno? Utajeno zůstává to, že přibližně třetina obyvatelstva je geneticky předurčena k tomu, že pokud se pro ně pití alkoholu stane v jejich jídelníčku normou, stanou se

biochemicky závislími a jejich potřeba alkoholu se promění v neukojitelnou závislost. Jsou tedy odsouzeni stát se alkoholiky. Zdaleka ne všichni lidé, kteří mají mezi svými předky alkoholiky, jsou schopni říci: „*Já pít nemůžu vůbec, protože v mém rodu se vyskytovali alkoholici a mám k tomu tedy předpoklady...*“ Kultura je zaměřena na to, že k tomu navíc provokuje.

Dále tu máme takovou věc, že existuje geneticky normální naladění biopolí lidského organismu. Když se do organismu dostanou psychotropní látky, tak se to geneticky normální naladění biopolí mění. My aury nevidíme, ale kočky a psy je vidí a reagují na střízlivé a opilé lidi různým způsobem i kvůli tomu, že vidí auru, která je jiná.

Když se změní vnímání světa, tak se do psychiky dostávají informace, které by tam být neměly a právě proto je všichni alkoholici, kteří se zpili pod obraz, popisují přibližně stejně. Jedná se tedy o vrstvu reality, která je v normálním stavu lidem uzavřena a alkoholikům se otevírá v důsledku toho, že jsou pod vlivem psychotropních látek. Kromě toho se tato realita otevírá těm, kteří jsou v tradicích popisováni jako svatí, kteří vidí daleko více, než obyčejný člověk, včetně skrytých aspektů reality.

Svým způsobem byl vynikajícím politikem ten šaman, který naučil své indiány používat tabák. Proč? Protože když se vlivem psychotropních látek mění vnímání světa, tak se objevují jiné kanály vnímání informací, nad kterými může být ustavena kontrola. Těm, kteří jsou závislí, nebo pravidelně používají nějaké psychotropní látky, je možné se díky určitým návykům a znalostem dostat do psychiky a vyřadit jejich vůli, pokud ji mají, z algoritmiky jejich jednání nebo ji deformovat. Dále je možné si podmanit všechny informačně algoritmické zdroje, které jsou v psychice druhého člověka přes egregor nebo bezprostředně tím, kdo k tomu ovládá návyky a má znalosti umožňující mu prostřednictvím těchto určitých kanálů dostat se do psychiky jiných lidí.

[Legalizace drog](#)

Proto za legalizací marihuany a propagandou toho, že „pít s mírou je normální“ stojí ve skutečnosti určité politické síly, pro které jsou narkotika včetně kulturního pití apod. nástrojem řízení společnosti díky kontrole vědomí těch, kým manipulují.

Auditorium: To proto Angličané v první řadě vedli opiové války s Čínou, aby je dokázali dostat pod svou kontrolu?

M.V.: Ano, v první řadě z tohoto důvodu.

Auditorium: Začali tam dovážet i tabák.

M.V.: Ano i tabák začali přivážet. Je to opravdu tak. Pokud budeme mluvit o druzích činnosti, tak za Pirogova stejnou sadou nástrojů ve válečné polní chirurgii řezali jednoho pacienta za druhým bez průběžné sterilizace. Bylo to normální. Přežívala přibližně třetina chirurgických pacientů. Dnes, abyste se dostali na operační sál, musí být provedena složitá a dlouhá procedura související se sterilizací nástrojů, použitím různých antiseptik apod. To je příklad toho, že výsledek určitého druhu činnosti je podmíněn způsobností toho, kdo tyto činnosti provádí nebo se je chystá provádět.

Existují takové druhy činností, které můžete provádět, jenom když držíte přísný půst, což znamená přijímat pouze vodu a po určitou dobu nic jiného. Nebo vodu a nějakou rostlinnou potravu jako jsou třeba ořechy nebo traviny. Mimo židovskou kulturu všem připadá směšný maces, protože se jedná o nekvašený chléb. Ve vztahu k některým druhům činností není toto veselí na místě, protože fyziologie organismu se vlivem produktů kvašení může změnit takovým způsobem, že tyto druhy činností, které obyčejná kultura řadí do oblasti mystiky, není jednoduše možné provozovat.

Znamená to, že co jíme a jak jíme, se nedá opomíjet jako nedůležité, i když v každé kultuře existují určité normy, tradice, které se vytvořily, dodržují se a jsou považovány za normální. Za normální však nejsou považovány proto, že umožňují člověku maximálně realizovat jeho tvůrčí potenciál, ale proto, že byly vytvořeny a jsou považovány za normální po dlouhou dobu mnohými pokoleními. Podle jídelníčku lidí a odlišností různých národních diet medicína zaznamenává i rozdíly ve statistice onemocnění, které jsou charakteristické pro různé národní kultury.

Ano, lidská genetika se přizpůsobuje stravě v návaznosti pokolení. **Proto také přechod z jídelníčku své národní kultury na jídelníček jiných národních kultur není vždy možný a není také vždy bezpečný.** Nicméně nějaké vzájemné souvislosti mezi tím, co jíme a jak se cítíme, existují. Například *japonská zdravotní statistika zareagovala na existenci brojlerů ve stravě Japonců růstem statistiky výskytu cukrovky*. Existují tedy určité problémy spojující psychologii a fyziologii organismu. Hovořili jsme tedy o tom, k čemu to vede, když v současné civilizaci převládají nelidské typy struktury psychiky, což je víceméně jasné. Zda je možná alternativa a jak by měla vypadat, o tom si promluvíme jindy. Takže dnes v podstatě končíme. Děkuji.

Otázky a Odpovědi

Auditorium: Vy jste mimo jiné řekl, že když se objevili u Japonců brojleři... Když jsem byl malý, tak jsem ležel v nemocnici a viděl jsem, že nám servírují na stůl kaši a vedle na stůl nějaké velké kusy masa, tak jsem se ozval, že chci také maso a dostal jsem odpověď, že to maso je připravené pro diabetiky. Oni měli jíst maso a zeleninu. Vy jste o tom mluvil jako o příčině, takže z toho vyplývá, že se nikdy nevyлéčí? Vždyť se tedy jedná o potravinu, která jim škodí.

M.V.: Je tu jeden takový případ: etnografové zkoumali, jak žijí Papuánci. Z jejich hlediska mají Papuánci zápornou bílkovinnou rovnováhu, což znamená, že se z jejich organismu vylučuje více bílkovin, než do něj vstupuje v potravinách. To by znamenalo, že Papuánci jako národ by měli vymizet. Zaangažovali v té otázce fyziology a mikrobiology a ukázalo se, že Papuánci jedí nějakou jejich místní rostlinu, která je biotopem pro určitý druh mikrobů, kteří když se dostanou do lidského zažívacího traktu, tak v reakci s dusíkem, který je obsažen ve vzduchu, přeměňují obsah trávicí soustavy na bílkoviny a doplňují tak bílkovinnou rovnováhu člověka.

My prostě zapomínáme, že člověk je také biotopem pro mikroflóru a mikrofaunu, a že proces trávení potravy se neomezuje pouze na funkci slin a žaludečních šťáv, že tam také působí mikroflóra a mikrofauna. Mimo to se toho všeho ještě účastní i naše biopole. A biopole účinkují tak, že v podstatě... jsou známy případy, kdy lidé umírali po požití destilované vody, která pro ně byla jedem.